

Repertoriumnummer 2017/
Datum van uitspraak 19 januari 2017
Rolnummer 2015/AR/2939

Uitgifte

Uitgereikt aan	Uitgereikt aan	Uitgereikt aan
op € BUR	op € BUR	op € BUR

Niet aan te bieden aan de ontvanger

Hof van beroep Gent

Arrest

elfde kamer

Aangeboden op
Niet te registreren

2015/AR/2939

In de zaak

van

1. X

2. Y

wonende resp. verblijvende te 9100 SINT-NIKLAAS, x

appellanten

voor wie optreedt mr. VAN DE SIJPE Renaat, advocaat met kantoor te 9100 SINT-NIKLAAS, Heistraat 189

tegen

DE AMBTENAAR VAN DE BURGERLIJKE STAND VAN DE STAD SINT-NIKLAAS

met zetel te 9100 SINT-NIKLAAS, Grote Markt 1 (stadhuis)

geïntimeerde

voor wie optreedt mr. GOOSSENS Elke, advocaat met kantoor te 9100 SINT-NIKLAAS, Colmarstraat 2 A

wijst het hof het volgende arrest.

I. BEROEPEN VONNIS

Bij niet-voorlopig uitvoerbaar vonnis van 24 september 2015 in de zaak met AR nummer 2015/0664/A wijst de D 29ste familiekamer van de rechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde, zetelend zoals in kort geding, het verhaal van X en Y tegen de weigeringsbeslissing van 27 januari 2015 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas (hierna: DE AMBTENAAR) om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren, af als ontvankelijk doch ongegrond.

X en Y worden daarbij veroordeeld tot de nader begrote gedingkosten.

II. HOGER BEROEP

1. Bij verzoekschrift neergelegd ter griffie van het hof op 21 oktober 2015 stellen X en Y hoger beroep in tegen voormeld vonnis.

Met hun hoger beroep beogen X en Y, met hervorming van het beroepen vonnis, de inwilliging van hun verhaal tegen de weigeringsbeslissing van 27 januari 2015 van DE AMBTENAAR. X en Y willen deze weigeringsbeslissing ongegrond doen verklaren, zodat ze zonder rechtsgevolg blijft. X en Y willen zodoende DE AMBTENAAR doen bevelen om de voorgenomen wettelijke samenwoning op te nemen in het bevolkingsregister.

X en Y willen tot slot DE AMBTENAAR doen veroordelen tot de nader begrote gedingkosten van beide aanleggen.

2. DE AMBTENAAR neemt conclusie tot afwijzing van het hoger beroep als ongegrond en zodoende tot bevestiging van het beroepen vonnis, met verwijzing van X en Y in de nader begrote gedingkosten van beide aanleggen.

3. Het hof heeft de partijen in hun middelen en conclusies gehoord op de openbare terechtzitting van 5 januari 2017.

X en Y waren daarbij ook in persoon aanwezig.

Nadien heeft het hof het debat gesloten.

Het openbaar ministerie (in de persoon van advocaat-generaal Chantal Lanssens) heeft mondeling advies gegeven (tot bevestiging van het beroepen vonnis), waarop de partijen mondeling hebben gerepliceerd (in de lijn met hun respectieve conclusies).

Het hof heeft de zaak dan in beraad genomen.

4. Het hof heeft het dossier van de rechtspleging en de overgelegde stukken ingezien.

Het hof aanziet de conclusie van X en Y van 30 juni 2016 en de conclusie van DE AMBTENAAR van 22 augustus 2016 als alomvattende syntheseconclusies in de zin van artikel 748*bis* Ger.W., om ze aldus (met alle bijhorende stukken), met instemming van de partijen in het debat te houden.

III. BEOORDELING

1. Het tijdig en regelmatig ingestelde hoger beroep is ontvankelijk (artt. 1051, 1056, *sub* 2° en 1057 Ger.W.).

Dienaangaande rijst overigens geen discussie.

2. Ten gronde rijst centraal de vraag of de door X en Y beoogde wettelijke samenwoning, gelet op het geheel van de omstandigheden, al dan niet kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (art. 1476*bis* BW), derwijze dat DE AMBTENAAR met toepassing van artikel 1476*quater* BW de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning moet weigeren.

3. X en Y beogen een wettelijke samenwoning, waarvan DE AMBTENAAR evenwel weigert melding te maken in het bevolkingsregister.

Met toepassing van artikel 1476*quater*, vijfde lid BW stellen X en Y verhaal in.

Het verhaal is ingesteld bij dagvaarding van 26 februari 2015, dit is binnen een maand na de kennisgeving van de weigeringsbeslissing (bij aangetekende brief verzonden op 27 januari 2015) en derhalve tijdig.

4. X heeft de Belgische nationaliteit en Y de Marokkaanse nationaliteit.

Krachtens artikel 59, tweede lid WIPR kan de registratie van het sluiten van een relatie van samenleven in België alleen dan worden gedaan ingeval de partijen op het ogenblik van het sluiten een gemeenschappelijke gewone verblijfplaats hebben in België.

Gelet op deze administratieve bevoegdheid richtten X en Y zich terecht tot DE AMBTENAAR, die evenwel weigerde van hun verklaring tot wettelijke samenwoning melding te maken in het bevolkingsregister.

Krachtens artikel 59, eerste lid *juncto* 42 WIPR is de Belgische rechter internationaal bevoegd om van hun verhaal tegen deze weigeringsbeslissing kennis te nemen. Intern is de familierechtbank bevoegd (art. 572*bis*, sub 2° Ger.W.) en meer precies de familierechtbank te Oost-Vlaanderen, afdeling Dendermonde (art. 629*bis*, § 3 Ger.W.).

Artikel 58 WIPR definieert het concept ‘relatie van samenleven’ als een toestand van samenleven die registratie bij een openbare overheid vraagt en tussen de samenwonende personen geen band scheidt die evenwaardig is aan het huwelijk. De Belgische ‘wettelijke samenwoning’ beantwoordt aan dit concept/deze definitie (J.-Y. Carlier, “Art. 58 WIPR”, in J. Erauw e.a. (eds.), *Het WIPR becommentarieerd*, Antwerpen, Intersentia, 2006, 316-317).

Gelet op de verschillende nationaliteit van de partijen, rijst de vraag naar het toepasselijke recht. De wettelijke samenwoning behelst de staat van de personen, terwijl de wetgeving dienaangaande de openbare orde raakt.

Krachtens artikel 60 WIPR wordt de relatie van samenleven beheerst door het recht van de Staat op wiens grondgebied zij voor het eerst is geregistreerd. Dit recht bepaalt inzonderheid de voorwaarden van de vaststelling van de relatie, de gevolgen van de relatie voor de goederen van de partijen, alsmede de oorzaken en de voorwaarden inzake de beëindiging van de relatie.

In casu speelt het Belgische recht.

5. Artikel 1476*bis* BW bepaalt dat er geen wettelijke samenwoning is (lees: dat er sprake is van een schijn-wettelijke samenwoning) wanneer, ondanks de geuite wil van beide partijen om wettelijk samen te wonen, uit een geheel van omstandigheden blijkt dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende.

6. Bij een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476*bis* BW is enerzijds niet voldaan aan de volgens de Belgische wet vereiste grondvoorwaarden om wettelijk samen te wonen en is er anderzijds strijdigheid met de internationale openbare orde.

Bij de beoordeling of de beoogde wettelijke samenwoning een schijn-wettelijke samenwoning is, moet *a priori* worden uitgesloten dat de intentie van minstens een van beide partijen kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Blijkt deze intentie aan de zijde van minstens een van de kandidaat-wettelijke samenwoners, dan moet tot een schijn-wettelijke samenwoning worden besloten.

Wie het schijnkarakter van een beoogde wettelijke samenwoning inroept, moet duidelijke indicaties hebben dat de wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. In de regel kan de beweerde simulatie slechts blijken uit een geheel van omstandigheden.

7. De ambtenaar van de burgerlijke stand heeft de bevoegdheid om preventief op te treden tegen schijn-wettelijke samenwoningen. Hij is verplicht de melding van de verklaring tot wettelijke samenwoning te weigeren wanneer hij van oordeel is dat het daadwerkelijk een schijn-wettelijke samenwoning betreft. Hij heeft die verplichting inzonderheid daar waar de kandidaat-wettelijke samenwoners (via de formaliteit van de wettelijke samenwoning) een stabiele/duurzame partnerrelatie voorhouden, wat relevant is voor een gebeurlijk recht op gezinshereniging (aan de zijde van een illegale vreemdeling) in de zin van artikel 40*bis* van de wet van 15 december 1980 'betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen' (Vreemdelingenwet).

Deze weliswaar niet-discretionaire doch gebonden beoordelingsbevoegdheid laat de ambtenaar van de burgerlijke stand een ruime beoordelingsmarge zodat een behoorlijk onderzoek naar de intenties van de kandidaat-wettelijke samenwoners zich opdringt. Daartoe kan hij bij de procureur des Konings een (niet-bindend) advies inwinnen doch hij is daartoe niet verplicht.

De ambtenaar van de burgerlijke stand kan zich (ook) onder meer baseren op (1) nagetrokken verklaringen van de kandidaat-wettelijke samenwoners zelf (bijvoorbeeld bij een visumaanvraag), van verwanten of nauw betrokkenen, (2) bepaalde geschriften en onderzoeken door politiediensten en (3) gedragingen van de kandidaat-wettelijke samenwoners (bijvoorbeeld bij de verklaring tot wettelijke samenwoning). Het horen van beide kandidaat-wettelijke samenwoners specifiek in het kader van dit onderzoek of met het oog op het advies van de procureur des Konings is geen (verdragsrechtelijke of wettelijke) verplichting en is evenmin vereist omwille van het recht van verdediging van de betrokkene(n).

8. De ambtenaar van de burgerlijke stand dient de feitelijke en juridische overwegingen die zijn weigeringsbeslissing gronden, afdoende en in de beslissing zelf weer te geven. Zo volstaat een louter verwijzen naar het negatieve advies van de procureur des Konings niet. Het gevolgde, voldoende gemotiveerde advies moet dan zeker zijn/worden meegedeeld aan de betrokkenen en/of integraal worden overgenomen in de weigeringsbeslissing.

9. Bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing is de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing. De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit. Hij kan ten volle oordelen of de partijen hun subjectief recht om wettelijk samen te wonen *in casu* kunnen laten gelden (P. Senaeve, “De wet van 2 juni 2013 tot bestrijding van de schijnhuwelijken, de schijn-wettelijke samenwoningen en de gedwongen huwelijken en wettelijke samenwoningen – Civielrechtelijke aspecten”, *T.Fam.* 2014, 10, nr. 38).

Daarbij dient de rechter zich niet te beperken tot de gegevens die op het ogenblik van de weigeringsbeslissing werden voorgebracht. Hij dient te oordelen op basis van alle hem voorgelegde feitelijke gegevens. Dit impliceert dat hij tot beoordeling van de intentie(s) van de partijen rekening moet houden met latere gebeurtenissen die een licht kunnen werpen op de werkelijke intentie(s) van de partijen op het ogenblik van de beoogde wettelijke samenwoning en rekening kan houden met motieven die niet in de weigeringsbeslissing zijn opgenomen.

10. De feitenrechter die besluit tot een schijn-wettelijke samenwoning en dit op basis van regelmatig verzamelde en voorgelegde bewijsstukken, botst niet met artikel 8 EVRM: het recht op privacy moet inderdaad slechts worden gewaarborgd als het om een effectieve wettelijke samenwoning gaat.

Artikel 8 EVRM verzet zich niet tegen het optreden van de overheidsorganen tegen schijn-wettelijke samenwoningen.

Het bewijs van een schijn-wettelijke samenwoning kan worden geleverd door alle middelen van recht en dus ook door samenhangende vermoedens die veinzing van (minstens) een van de kandidaat-wettelijke samenwoners aantonen. Het betreft een feitenkwestie, derwijze dat elke zaak *in concreto* feitenrechterlijke beoordeling vindt. Het komt erop aan dat de feitenrechter een geheel van omstandigheden aanduidt die met een aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid aantonen dat de beoogde wettelijke samenwoning wordt afgewend van zijn normale intentie (inz. een levensgemeenschap) en dat de intentie van de partijen of een van hen op het ogenblik van de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Waar deze intentie nagenoeg nooit met volstreekte zekerheid kan worden achterhaald, moeten de door de ambtenaar van de burgerlijke stand aangevoerde (bewijs)middelen een decisief karakter hebben, zodat een eenduidig en niet tegengesproken vermoeden ontstaat. Blijft twijfel bestaan over de intentie(s) van (een van) de betrokken partijen, dan kan niet tot een schijn-wettelijke samenwoning worden besloten.

11. Het hof is van oordeel dat de litigieuze weigeringsbeslissing van 27 januari 2015 van DE AMBTENAAR als bestuurshandeling voldoet aan de motiveringsverplichting, zoals bedoeld in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen. DE AMBTENAAR heeft niet enkel verwezen naar het ingewonnen negatieve advies van het openbaar ministerie, maar het overgenomen en het als dusdanig tot zijn motivering gemaakt.

De werkwijze om zich te baseren op het prealabele advies van het openbaar ministerie na een gedegen politieel onderzoek is zeer gebruikelijk.

Dat DE AMBTENAAR het openbaar ministerie in zijn advies volgt, betekent natuurlijk niet dat hij zijn gebonden beoordelingsbevoegdheid miskent. De beslissing om het niet-bindende advies van het openbaar ministerie al dan niet te volgen, ligt volledig bij DE AMBTENAAR. Dit is *in casu* duidelijk.

Zoals reeds aangegeven, is bovendien bij een verhaal tegen de weigeringsbeslissing de rechterlijke controle niet beperkt tot de wettigheid van de beslissing (zie ook en vgl. Cass. 13 april 2007, *RW* 2008-09, 407). De rechter oefent dienaangaande zijn rechtsmacht volledig uit om zodoende ten volle te oordelen of de partijen hun subjectief recht om wettelijk samen te wonen *in casu* kunnen laten gelden (zie ook en vgl. Cass. 27 juni 2005, *RW* 2006-07, 960).

12. Concreet rijst de vraag of de door X en Y beoogde wettelijke samenwoning, gelet op het geheel van de omstandigheden, al dan niet kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende (art. 1476*bis* BW), derwijze dat DE AMBTENAAR met toepassing van artikel 1476*quater* BW de registratie van de verklaring van wettelijke samenwoning moet weigeren.

De artikelen 1476*bis* en 1476*quater* BW zijn in de voorliggende internationale context, gelet op de voorgenomen wettelijke samenwoning in België, sowieso van toepassing (artt. 58-60 WIPR).

13. Zoals reeds aangegeven, heeft X de Belgische nationaliteit en Y de Marokkaanse nationaliteit.

X (°31 juli 1951) heeft reeds drie huwelijken achter de rug. Hij heeft (als hartpatiënt) een zwakke gezondheid en blijkt zodoende minder weerbaar en afhankelijk van zorgen.

Y (°12 juni 1978) zou (mede volgens haar eigen verklaring) via een omzwerving in andere landen (inz. Turkije – Griekenland – Frankrijk) op illegale wijze in België zijn beland. Zij zou hier in 2004 zijn aangekomen en sindsdien illegaal verblijf houden. Diverse pogingen (inz. einde 2009 – *medio* 2011 – begin 2013) tot regularisatie van dit verblijf faalden. Zij negeerde daarbij de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten. Aldus beoogde zij middels een aanvraag van 13 februari 2013 een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met een Belg-partner, met name Halil ONACAN. Bij gebrek aan een afdoende stabiele/duurzame partnerrelatie, weigert de DVZ de aanvraag op 8 augustus 2013 met een bevel om het grondgebied te verlaten.

Bij een eerste kennismaking (in onduidelijke omstandigheden) zouden X en Y meteen zijn gaan samenwonen (beweerdelijk in 2010). De relatie zou (na ongeveer één jaar) een tijdje zijn onderbroken, gelet op de ziekte/zwakke gezondheid van X (die blijkbaar einde 2013 een harttransplantatie heeft ondergaan). In die tussentijd zou Y een relatie hebben gehad met Z om na de beëindiging van die relatie (eens te meer in onduidelijke omstandigheden) terug aan te knopen met X.

Aan de hand van een meldingsfiche van 18 juli 2014 geven X en Y hun voornemen te kennen tot wettelijke samenwoning. Hierop volgt een onderzoek via de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) binnen de FOD Binnenlandse Zaken, waarvan omstandig verslag volgt op 4 augustus 2014.

Op 11 september 2014 doen X en Y een aanvraag/verklaring tot wettelijke samenwoning voor DE AMBTENAAR, die na politieel onderzoek/advies van het openbaar ministerie weigert.

Met het oog op dit onderzoek/advies heeft DE AMBTENAAR bij aangetekende brief van 15 september 2014 kennis gegeven van een uitstel met *maximum* twee maanden en zodoende tot 11 november 2014 (art. 1476*quater*, tweede lid BW). Bij brief van 23 september 2014 geeft het openbaar ministerie aan DE AMBTENAAR te kennen dat hij de onderzoekstermijn met drie maanden verlengt (art. 1476*quater*, tweede lid BW), wat DE AMBTENAAR bij aangetekende brief van 2 oktober 2014 communiceert aan X en Y. Op die manier diende een beslissing tussen te komen uiterlijk op 11 februari 2015 (art. 1476*quater*, derde lid BW).

Het openbaar ministerie adviseerde negatief bij brief van 7 november 2014, gericht aan DE AMBTENAAR.

Zoals reeds in eerste aanleg is gebleken, is de navolgende weigeringsbeslissing van DE AMBTENAAR van 27 januari 2015 tijdig en regelmatig tussengekomen, wat X en Y niet langer betwisten.

14. Met de eerste rechter is ook het hof van oordeel dat het bij dagvaarding van 26 februari 2015 geïnitieerde verhaal van X en Y tegen deze weigeringsbeslissing faalt.

Daar waar het openbaar ministerie blijkens zijn advies van 7 november 2014 en DE AMBTENAAR blijkens zijn beslissing van 27 januari 2015 van oordeel zijn dat een schijn-wettelijke samenwoning in de zin van artikel 1476*bis* BW aan de orde is, oordeelt de eerste rechter terecht in dezelfde lijn.

15. Meer concreet is (ook) het hof van oordeel dat afdoende is aangetoond dat de intentie van (zowel X en Y maar) inzonderheid Y bij de beoogde wettelijke samenwoning kennelijk enkel is gericht op het bekomen van een verblijfsrechtelijk voordeel dat is verbonden aan de staat van wettelijk samenwonende. Het geheel van omstandigheden leert dat de beoogde wettelijke samenwoning manifest is afgewend van zijn normale finaliteit.

X en Y slagen er niet in om met hun grieven, middelen en argumenten en/of overgelegde stavingstukken de voorliggende feitelijke elementen (die manifest wijzen op een schijn-wettelijke samenwoning) op afdoende wijze te weerleggen. De uitleg allerhande die zij tot op heden blijven aanhouden, verhelpt niet. Alle elementen staan in het teken van het door Y nagestreefde verblijfsrechtelijke voordeel.

16. Cruciaal zijn onder meer:

- * het grote leeftijdsverschil van nagenoeg 27 jaar;
- * de ernstige aanwijzingen dat Y misbruik maakt van de ‘zwakkere’ positie van de (in verhouding bekeken) oudere X om zich verblijfsrechtelijk veilig te stellen;
- * het illegale verblijf sinds jaar en dag van Y, die bij onderzoek/controle onduidelijk/leugenachtig is omtrent haar identiteit en bovendien blijkt gelinkt aan het prostitutiemilieu (wat ook X laat verstaan tijdens een politioneel verhoor in het najaar van 2014);
- * de diverse vergeefse pogingen van Y, die mede volgens haar eigen verklaring via een omzwerfing in andere landen in 2004 in België is terechtgekomen, tot regularisatie van dit verblijf, inzonderheid einde 2009 – *medio* 2011 – begin 2013;
- * de negatie door Y van de diverse bevelen om het grondgebied te verlaten;
- * de aanvraag op 13 februari 2013 van een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met een Belg-partner (Halil ONACAN), die, bij gebrek aan een afdoende stabiele/duurzame partnerrelatie, wordt geweigerd op 8 augustus 2013 met (eens te meer) een bevel om het grondgebied te verlaten;
- * de dubieuze/leugenachtige verklaringen die Y mede in die context aflegt, waarbij zij (o.b.v. feiten van einde 2012) beweert dat de relatie met Halil ONACAN is afgesprongen omwille van intra-familiaal geweld (waarna volgens Y een verzoening zou zijn tussengekomen en waarna eens te meer slagen en verwondingen zouden hebben plaatsgevonden);
- * het ‘verhaal’ aangaande het intra-familiale geweld, dat moeilijk kan worden aangenomen daar waar de aanvraag van een verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met Halil ONACAN van nadien dateert, terwijl de samenwoning met Halil ONACAN pas formeel is beëindigd op 5 februari 2014;
- * het even ongeloofwaardige ‘verhaal’ van Y als zou haar relatie met X haar beweerdelijk mislukte relatie met Halil ONACAN overkappen, in die zin dat de relatie met X is onderbroken omwille van diens ziekte/zwakke gezondheid;

- * het mede in die optiek zeer broze karakter van de verklaring van wettelijke samenwoning van X en Y op 11 september 2014, amper enkele maanden na de formele beëindiging van de samenwoning met Halil ONACAN.

Het geheel van deze elementen/omstandigheden (samen genomen) doet DE AMBTENAAR terecht besluiten tot een schijn-wettelijke samenwoning.

17. Zoals ook de eerste rechter oordeelt, kan bezwaarlijk worden aangenomen dat de bedoelde relatie weloverwogen en bovendien oprecht affectief (inz. aan de zijde van Y) is, ondanks de naar omstandigheden aangehouden samenwoning.

De (wat betreft Y a.h.w. noodgedwongen) samenwoning kadert binnen de doelbewuste strategie met het oog op het verblijfsrechtelijke voordeel aan de zijde van Y. Het overgelegde fotomateriaal moet dan ook met grote omzichtigheid worden bekeken.

Het geheel en de combinatie van de verschillende feitelijke omstandigheden, zoals (1) het aanzienlijke leeftijdsverschil, (2) de enigszins kwetsbare en beïnvloedbare positie van X, (3) het doordachte doch doorprikbare karakter van de beweerde relatie, (4) de tegenstrijdige verklaringen en (5) de illegale verblijfssituatie van Y in België, staan daartegenover.

De beweerdelijk aangehouden wil om samen te wonen en een relatie te onderhouden, kan in de gegeven omstandigheden niet verhelpen.

18. X en Y beogen vergeefs de inwilliging van hun verhaal tegen de weigeringsbeslissing van 27 januari 2015 van DE AMBTENAAR.

Het verhaal van X en Y tegen deze weigeringsbeslissing om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren is (ontvankelijk doch) ongegrond.

Het hoger beroep slaagt geenszins.

IV. GEDINGKOSTEN

1. Het hof beaamt de beoordeling van de eerste rechter omtrent de gedingkosten in eerste aanleg.

2. X en Y dienen, als de in het ongelijk gestelde partij, te worden verwezen in de gedingkosten in hoger beroep (art. 1017, eerste lid Ger.W.).

Deze kosten zijn enkel nuttig te begroten aan de zijde van DE AMBTENAAR.

3. Deze kosten omvatten onder meer de rechtsplegingsvergoeding, zoals bepaald in artikel 1022 Ger.W. (art. 1018, *sub* 6° Ger.W.). De rechtsplegingsvergoeding is een forfaitaire tegemoetkoming in de kosten en erelonen van de advocaat van de (hoofdzakelijk) in het gelijk gestelde partij (art. 1022, eerste lid Ger.W.).

In de lijn met de recente arresten van het Grondwettelijk Hof van 21 mei 2015 (GwH 21 mei 2015, nrs. 68-69-70/2015; GwH 26 november 2015, nr. 166 en 170/2015; GwH 22 september 2016 nr. 114/2016; GwH 22 september 2016 nr. 127/2016; E. Brewaeys, “Grondwettelijk Hof herzielt rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding – RPV: algemeen belang wijkt voor advocatenbelang”, *Juristenkrant* 2015, nr. 311, p. 1 en 4; C. De Backere, “Grondwettelijk Hof breekt met rechtspraak over rechtsplegingsvergoeding ten laste van de Staat in burgerlijke procedures”, *TRV* 2015, 453-457; T. De Jaeger, “Rechtsplegingsvergoeding en de publiekrechtelijke rechtspersoon die optreedt in het algemeen belang: terug naar af?”, *RW* 2015-16, 259-263) speelt dienaangaande de positieve wederkerigheid: de in het ongelijk gestelde partij (privépersoon of overheid) is gehouden een rechtsplegingsvergoeding te betalen aan de, door een advocaat bijgestane, in het gelijk gestelde partij (privépersoon of overheid).

De in het gelijk gestelde partij (met een advocaat) is in dit geval DE AMBTENAAR, zodat alleen voor deze partij een rechtsplegingsvergoeding kan worden bepaald.

De bedoelde vordering is in wezen niet in geld waardeerbaar.

In dat geval is het (sinds 1 juni 2016), gelet op de tweedelijns juridische bijstand aan de zijde van X en Y, toepasselijke (geïndexeerde) *minimum*bedrag van de rechtsplegingsvergoeding gelijk aan 90,00 euro (art. 3 KB 26 oktober 2007 tot vaststelling van het tarief van de rechtsplegingsvergoeding bedoeld in art. 1022 Ger.W.).

Het hof richt zich naar dit *minimum*bedrag.

OP DIE GRONDEN,

HET HOF,

RECHT DOENDE OP TEGENSPRAAK,

met inachtneming van (de artt. 2 e.v. en inz.) artikel 24 van de wet van 15 juni 1935 op het gebruik der talen in gerechtszaken,

gelet op het advies van het openbaar ministerie,

verklaart het hoger beroep van X en Y ontvankelijk doch ongegrond,

bevestigt het beroepen vonnis van 24 september 2015,

bevestigt zodoende de afwijzing (als ontvankelijk doch ongegrond) van het verhaal van X en Y tegen de weigeringsbeslissing van 27 januari 2015 van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas om hun verklaring van wettelijke samenwoning te registreren,

bevestigt voor recht dat deze weigeringsbeslissing een regelmatig en rechtmatig karakter vertoont,

veroordeelt X en Y tot de gedingkosten in hoger beroep, enkel nuttig te begroten aan de zijde van de ambtenaar van de burgerlijke stand van de stad Sint-Niklaas op een rechtsplegingsvergoeding in hoger beroep ten bedrage van 90,00 euro.

Aldus gewezen door de **elfde kamer** van het Hof van beroep te Gent, recht doende in burgerlijke zaken als familiekamer, samengesteld uit:
Mevrouw V. De Clercq, raadsheer en waarnemend voorzitter,
De heer S. Mosselmans, raadsheer,
Mevrouw H. Martens, ondervoorzitter en rechter in de familie- en jeugdrechtbank Oost-Vlaanderen, afdeling Gent, aangewezen bij beschikking van de eerste voorzitter van het hof van beroep van 18 november 2016

en uitgesproken door de wn. voorzitter van de kamer in openbare terechtzitting op **negentien januari tweeduizend zeventien**,
bijgestaan door
Mevrouw G. Huysman Griffier.

G. Huysman

H. Martens

S. Mosselmans

V. De Clercq